

at her drejer det sig om at yde Hjælp til dels fattige og dels uformuende Folk, medens det kun bliver den ene Tredjedel, som kan siges at have det nogenlunde og ikke at høre til de fattige og uformuende. Naar jeg, som sagt, er gaaet med til dette Forslag, maa deri ikke ses nogen som helst Anerkendelse fra vor Side af Krigen. For saa godt som alle Krige bære Regeringerne Skylden. Det er ikke Folkene, som ville Krig. Folkene ville Fred. Hvis det kom an paa Folkenes Afgørelse, er jeg sikker paa, at man ingen Sinde fik Krig. Men da det jo desværre er saa, at Regeringen i sin Haand har den store Magt at kunne erklære Krig og at lægge Forholdene saaledes til Rette, at det ene Folk ophidses mod det andet, saa fremkomme disse uhyggelige Følger, saa opstaa de Krige, som af og til hjem søge Samfundene. Der er altsaa ingen som helst Grund til at gøre noget til Minde om Krigen, til Minde om de Forbrydelser og Fejl, som Regeringerne have begaaet. Dertil vil jeg ikke være med. En anden Sag er det imidlertid, om man vil mildne og læge de Saar, som Krigen har slaaet, og der er det paa sin Plads, nu da der er hengaaet 50 Aar siden Krigen, at mindes de Folk, som ere gaaede med, idet man husker paa, at de i de allerfleste Tilfælde kun ere gaaede med, fordi de vare tvungne dertil. Det er jo ogsaa blevet oplyst, at mange af disse ere dels fattige, dels uformuende og at de derfor meget vel kunne have Trang til at faa en saadan Pengegave som den, der her er Tale om. Der er blevet fremsat forskellige Indvendinger imod det, og jeg skal indrømme, at der er flere af disse Indvendinger, som synes meget fornuftige. Naar saaledes det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) mente, at der ingen Grund var til at medtage de Folk, der drev Soldatertjeneste som et Haandværk og altsaa gik med, fordi de skulde gaa med, saa er det en Tanke, som jeg synes er meget fornuftig og vel værd at overveje i Udvalget. Men, som sagt, det er ingen militær Bevilling, der foreligger her, og det bedste Bevis herpaa tror jeg nok, man har i, at det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) ikke er gaaet med dertil. Hvis det havde været en virkelig militær Bevilling, saa vilde det ærede Medlem sikkert have været en af dem, som stærkest havde anbefalet Sagen. Hvis der havde været Tale om at anskaffe nogle Jubilæumsgranater eller Jubilæumskanoner, er jeg vis paa, at det ærede Medlem ikke vilde have jamret over den store Sum, der vilde

□

medgaa; men her, hvor der er Tale om at give en Hjælp til trængende og fattige Folk, trækker det ærede Medlem sig tilbage og vil ikke være med. I det hele taget er jo dette Forslag kommet meget hurtigt frem, og det kan naturligvis derfor vel være værd nøje at overveje det i Udvalg og muligvis ogsaa tage Hensyn til de Tanker, som bleve fremsatte fra den ærede Finansministers Side om, at indrette det saaledes, at der blev stillet en større Sum til Raadighed for Ministeriet, som det kunde have til Uddeling; men saaledes som Sagen staar nu, vil jeg anbefale Forslaget og haabe, at det ved nøje Overvejelse og ved Samvirken mellem de forskellige Partier maa lykkes at faa det gennemført.

**J. Hage:** Jeg blev meget forbavset, da jeg hørte den ærede sidste Taler, efter at have givet mig en stærk Overhaling, acceptere mit Forslag om kun at give Gaven til dem, som trænge til den. Det ærede Medlem sluttede sig nemlig til Finansministeren, og da Finansministeren havde sluttet sig til mig, forstaaer jeg slet ikke Logikken i det ærede Medlems Tankegang.

**R. Nielsen:** Den højtærede Finansminister udtalte for et Øjeblik siden, at det var ham umuligt at afvinde dette Lovforslag nogen Sympati. Det gaar lige modsat med mig, skønt jeg i øvrigt i alt væsentligt er enig i den højtærede Finansministers Udtalelser. Det forekommer mig nemlig, at hvis vi overhovedet skulle komme frem med, hvad der er Grundtanken i dette Forslag, og med det, som Forslagsstillerne til Forslaget om de gamle Krigere gentagne Gange Aar efter Aar have arbejdet paa, er der nu — for at bruge et jydsk Udtryk — ligesom kommet „lidt Gang i Støvlerne“, saa at det ser ud til, at der nu i alt Fald kan komme noget ud af det. Ud fra dette Synspunkt skal jeg ikke nægte, at jeg er meget glad over, at dette Lovforslag er kommet frem. I øvrigt kan jeg i alt væsentligt henholde mig til de Bemærkninger, som fremsattes af det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Neergaard), thi ogsaa mig forekommer det, at Forslaget, som det foreligger her, har adskillige Skavanker, som det i øvrigt er blevet paavist fra flere Sider. Jeg vil imidlertid henstille, om man ikke kunde naa til en Forstaaelse og til Gennemførelse af noget, der kunde føre til, at det ikke blev ved ren og bar Tale over for de gamle og